

1

Хладни сенки обгръщат потната ми кожа, приемат ме и ме прикриват. Бих могла да се опия от мрака, да си лежа блажено под звездите и да оставя нощният въздух да накара напрегнатите ми и сковани мускули да се отпуснат, ала няма да пропиляя тази нощ в отдах или мимолетна наслада. Това са часовете на шпионите и крадците. *Моите* часове.

Пъхам две фиби в ключалката и напуканите ми пръсти играят над тях, сякаш подръпват струните на цигулка. Това е песен, която съм упражнявала стотици пъти, химн, който съм свирила в най-отчаяните си моменти. По-добре да се уповаваш на сръчни пръсти, на сенки и камуфлаж, отколкото на старите богове. По-добре да откраднеш, отколкото да умреш от глад.

Жабешкият хор в далечината почти заглушава удовлетворяващото изщракване на ключалката. Вратата за прислугата в имението на Крайтън Горст се отваря.

Тази нощ Горст не си е вкъщи. Уверих се, че е така. Въпреки това се оглеждам наоколо за следа от него или някой от хората му. Повечето богаташи винаги държат стража на пост, но някои – като Горст – са толкова параноични, че не се доверяват достатъчно дори на най-приближените си, за да ги оставят без надзор близо до своите съкровищници. От месеци чакам нощ като тази.

Поемам надолу по стъпалата, отвеждащи в избата. Температурата спада с всяка стъпка, но кожата ми е пламнала от адреналина и от катеренето по стените на имота му, така че приветствам хлада, който се разлива по нея.

В подножието на стълбището светещ камък долавя движенията ми и се задейства, обливайки пода в приглушена светлина. Обезвреждам го, пробождайки го в меката среда с ножа си, и стаята потъва в мрак – толкова непрогледен, че едва успявам да различа ръката пред очите си. *Чудесно*. Без друго се чувствам по-комфортно на тъмно.

Движейки се опипом покрай стената, стигам до хладната стомана на вратата на съкровищницата. Опипвам я слепешком с върховете на пръстите си – три ключалки, ала никоя от тях не е прекалено сложна и острието и фибите ми се справят с тях за броени минути. Отварям вратата и усещам как облекчение отпуска мускулите ми. Ще успеем да си платим за този месец. Мадам Вивиас няма да успее да ни наложи още глоби този път.

Триумфалната ми усмивка бързо угасва, когато зървам символите, вдълбани на прага. И просто така, вълнението от успеха ми се изпарява.

Съкровищницата на Горст е защитена с магия.

Много ясно.

Богаташ, достатъчно параноичен, за да не разположи стражи, много бързо би се превърнал в бедняк, ако не използваше поне малко магия, за да опази съкровищата си.

Мисията тази нощ е опасна и не мога да си позволя да забравя това дори за миг. Крада единствено от онези, които имат повече, отколкото им е нужно. Но богатството носи и власт - властта да направят така, че крадци като мен да бъдат екзекутирани, ако бъдат заловени.

Заобикалям знаците и вадя звезден червей от торбата си. Копринено влажната му кожа е хлъзгава между пръстите ми, но аз го насочвам към китката си, потръпвайки, когато той се впила в плътта ми. Докато бавно изсмуква струйка кръв от вените ми, кожата му започва да сияе, огрявайки земята пред мен. Не ми харесва да изгубя мрака, ала трябва да видя символите. Приклякам и проследявам всяка линия и извивка. *Действително хитра магия.*

Тези руни няма да ми попречат да проникна в съкровищницата. Ще ме пуснат да вляза и ще ме затворят тук, пленявайки ме, така че господарят на имението да може да се разправи с мен. Някой обикновен крадец, запознат един-

ствено с руните за защита, като нищо би решил, че магията не действа, когато ги прекрачи. Някой обикновен крадец би се озовал заключен вътре. Добре, че съм всичко друго, но не и обикновена.

Залавям се да потърся в ума си обезсилваща магия. Не съм маг или нещо такова. Навярно бих искала да бъда, ако съдбата ми беше различна и дните ми не бяха изпълнени с търкане на подове и чистене след разглезените ми братовчедки. Нямам нито времето, нито парите, които да отделя за обучение, така че никога няма да мога да нося магия, заключена във върха на пръстите си с помощта на заклинания, отвари и ритуали. Късметлийка съм, че имам приятел, който ме учи на каквото може. Късметлийка съм, че знам точно как да изляза от тази съкровищница, след като взема онова, което ми трябва.

Вадя ножа от колана си и прехапвам буза, докато прокарам острието по дланта на ръката, с която държа звездния червей. От острата болка ми се завива свят и всяка мисъл се изпарява от главата ми. В продължение на няколко дълги мига се олюлявам, тялото ми ме умолява да се отдаде на отдиха на безсъзнанието.

Дишай, Абриела. Трябва да дишаш. Не можеш да размениш кислорода за кураж.

Споменът за гласа на майка ми ме кара да напълня дробовите си с въздух. Какво ми става тази нощ? Обикновено не ми прилошава толкова лесно от кръв или болка. Само че съм изтощена и гладна, след като цял ден работих без почивка. Обезводнена съм.

Времето ми свършва.

Потопям пръст в кръвта, която се събира в шепата ми, и се залавям да рисувам грижливо обезсилващите руни върху онези, вдълбани в камъка. Избърсвам окървавената си длан в панталона и ги разглеждам внимателно, преди да се изправа.

Не си позволявам да затая дъх, докато пресичам прага, прекрачвайки незабавно символите и в двете посоки, за да се уверя, че руните ми действат. Когато пристъпвам в съкровищницата, светлината на звездния червей огрява помещението и аз ахвам.

Съкровищницата на Крайтън Горст е по-голяма от моята спалня. По стените има рафтове, отрупани с кесии, пълни с ракони, скъпоценни камъни и лъскави оръжия. Ръцете ме сърбят да награбя, колкото мога да нося, но няма да го направя. Ако оставя отчаяното ми желание да вземе надмощие, Горст ще разбере, че някой е бил тук. Може би ще узнае така или иначе. Може би подценявам способността на онзи пианица да държи сметка на богатството, което е натрупал, търгувайки с наслади и плът, но ако имам късмет, никога няма да научи, че някой е преодолял магическите му защиты.

Знаех, че Горст е богат, но не очаквах подобни съкровища. Проституцията и пиянството създават богаташи, но *чак* толкова? Плъзвам поглед по рафтовете и инстинктивно посягам, когато зървам единственото обяснение. Задържам ръка над купчина договори за притежание на животи, но я отдръпвам, усетила магическата горещина, която се излъчва от тях.

В един друг живот, много би ми харесало да стана могъщ маг дори само заради договори като тези. Щях да развалям магията, която подчинява тези животи на зли мъже като Горст. Щях да освободя колкото се може повече момичета, преди да ме заловят и екзекутират. Макар да знам, че не притежавам нужното умение, за да разваля магията в тези документи, трябва да повикам на помощ цялата си воля, за да ги оставя на мястото им. Всичко в мен крещи, че трябва поне да *опитам*.

Не можеш да ги спасиш.

Заповядвам си да се отдръпна. Избирам си разхвърляна полица, където една липсваща кесия с пари би могла да остане незабелязана, и се оглеждам за руни. Няма такива. Може би Горст би трябвало да ми плати, за да го науча как да охранява богатството си наистина. Вдигам една кесия и надниквам вътре – в нея има повече от достатъчно ракони, с които да си платим за този месец. Може би дори достатъчно и за следващия.

Горст притежава всичките тези съкровища. Нима наистина ще забележи, ако взема малко повече?

Обхождам лавиците с поглед и внимателно избирам още

две кесии, тикнати зад разхвърляни купчини съкровища. Знаех, че Горст е мерзавец, но това е богатство, което жителите на Феърскейл виждат единствено ако си имат работа с феите. Когато го осъзнавам, всички онези магически договори внезапно придобиват ново значение. Достатъчно лошо е, че Горст е в състояние да кара тези хора да се подчиняват на волята му, достатъчно лошо, че ще прекарат живота си, изплащайки дълг, който е невъзможно да бъде изплатен, но ако Горст си има вземане-даване с феите, значи изпраща човечи в друго царство, за да прекарат живота си като роби. *Или нещо по-лошо.*

Има три купчинки договори. Не мога да рискувам да ги докосна, но си заповядвам да погледна всяка купчинка. *Един ден* ще откупя свободата си и когато сестра ми вече не разчита на мен, ще се върна тук. Един ден ще намеря начин.

Погледът ми е привлечен от купчинката, която е най-близо до вратата на съкровищницата и името най-отгоре. Прочитам го отново, както и датата, когато дългът трябва да бъде погасен. Веднъж. Два. Три пъти. Всеки път гърдите ми се свиват все повече. Не вярвам в старите богове, но въпреки това изричам молитва при вида на това име, тези детски дракулки. При вида на утрешната дата, написана със собствената ѝ кръв.

Над главата ми се разнасят стъпки, тропот на мъжки ботуши, и до ушите ми достига дълбок глас. Не мога да различа думите оттук, но не е нужно да чуя какво казва, за да знам, че трябва да бягам.

Торбата ми тежи от откраднатото и аз я притискам до себе си, за да не дрънчи до хълбока ми, докато излизам тихешком от съкровищницата. Махам звездния червей от китката си, изохвайки, когато той се съпротивлява, мъчейки се да изсмуче още кръв.

– Търпение – прошепвам, докато го слагам на пода. Пиявицата започва да пълзи по прага, изблизвайки кръвта ми с малкия си език.

Още стъпки над главата ми. А после смях и дрънчене на чаши. Не е сам, но ако имам късмет, всички там горе ще са прекалено пияни, за да ме забележат как се измъквам.

– Побързай, побързай – прошепвам на звездния червей.

Трябва да затворя съкровищницата, но ако оставя следи от кръвта си, рискувам Горст да разбере, че някой е проникнал вътре. Или още по-лошо – да отнесе част от нея на някой маг и тя да го отведе до мен.

Гласовете се приближават, а после откъм стълбището се разнасят стъпки.

Нямам избор. Издърпвам звездния червей от кървавото му пиршество и го пъхам в торбата си.

Плисвам вода от манерката си върху камъните, преди да затворя вратата на съкровищницата.

– Ще взема нова бутилка – провиква се Горст от върха на стълбите, отвеждащи в избата.

Прекрасно познавам този глас. Някога чистех неговия публичен дом. Търках подовете и миех тоалетните му допреди месец, когато той се опита да ме принуди да работя за него в съвсем различна роля.

През последните девет години се ръководя от две правила: не крада от онези, които ми дават честна работа, и не работя за тези, които крадат от мен. Опази нощ добавих още едно правило към списъка: не работя за тези, които се опитват да ме изнудят да протестирам.

С всеки тропот на ботушите му той идва по-близо, ала движенията ми си остават плавни и сигурни.

Заклучвам една от ключалките. *Щрак.*

Тропот на ботуши.

Втората ключалка. *Щрак.*

Тропот на ботуши.

Третата...

– Какво, по дяволите?

Щрак.

– Тези светещи камъни изобщо не струват – измърморва Горст в подножието на стълбите.

Дишайки плитко, аз се залепвам за стената, където мракът е най-гъст.

– Идваш ли? – обажда се някаква жена от върха на стълбището. Киска се. – Намерихме другата бутилка, Крайтън. Хайде!

– Идвам.

Броя стъпките му нагоре и се промъквам малко по-бли-

зо до стълбището, докато той се изкачва, препъвайки се, до върха му. Пиян е. Може би късметът е на моя страна тази нощ.

Слушам внимателно движението им из къщата, докато крилото за прислугата над главата ми притихва и всички звуци идват от предната част на имението. Не мога да рискувам да отворя съкровищницата отново, за да залича остатъка от кръвта си. Не и тази нощ.

Изкачвам тихичко стъпалата и се връщам по пътя, по който стигнах дотук.

Не си давам сметка за напрежението, сковало мускулите ми, докато не излизам от къщата. Тогава то се отцежда от тялото ми изведнъж и вълна на изтощение ме залива под хладното нощно небе. Не мога да спра сега, но тази седмица се преуморих и повече не мога да загърбвам нуждите на тялото си.

Имам нужда от сън. Храна. А на сутринта навярно дори няколко безметежни минути, в които да погледам как Себастиан тренира във вътрешния двор зад къщата на мадам Вивиас. Това може би ще ми помогне повече от съня или храната.

Тази мисъл е като доза адреналин, вляла се в тялото ми, и ме подтиква да довърша онова, което трябва. Сенките ме извеждат от имението по криволичеща пътека между дървета и храсталаци, която избягва лунната светлина така, сякаш това е някаква игра.

Портата отпред зее широко отворена и макар че изнурените ми мускули ме умоляват да избира този лесен изход, не мога да си позволяя подобен риск. Вадя въжето от торбата си и го премятам през зида, ограждащ имота на Горст. Нишките се впиват в напуканите ми длани, ръцете ми негодуват при всяко издърпване нагоре.

Скачам от другата страна, приземявайки се меко, с присвити колене. Сестра ми твърди, че приличам на котка заради начина, по който открай време скачам от дървета и покриви, без да се нараня. Аз мисля за себе си по-скоро като за сянка, незабележима и по-полезна, отколкото хората си мислят.

Намирам се на десетина минути от вкъщи и почти куцам под тежестта на откраднатото. Лесно би било да дам на мадам Вивиас онова, което ѝ дължа, да се пхна в леглото и да прекарам следващите дванайсет часа в сън.

Само че не мога. Не и след онова, което видях в онази последна купчинка документи.

Свървам от пътя към дома и поемам покрай магазина за дрехи, където работи сестра ми Джас. Свивам покрай таверната на Горст и зад една препълнена кофа за боклук, се шмугвам през входа на „семейните квартири“ в града. Ама че нелепица. В четириетажната постройка има дванайсет двустайни жилища, с по една обща баня и кухня на всеки етаж. Това е приют, по-добър покрив над главата, отколкото имат мнозина, но след като видях огромното имение на Горст, ми се повдига от несправедливостта.

Вратата на приятелката ми Ник е откrehната и отвътре долита хлипане. През процепа виждам дъщеря ѝ Фон: свита на кълбо до стената, тя се полюшва напред-назад, а раменете ѝ се тресат. Фон има същата тъмна кожа и къдрици като майка си. Веднъж Ник ми каза, че в мига, в който дъщеря ѝ се родила, всичко за нея се променило – от онзи момент единственото, което имало значение за нея, било да бъде най-добрата майка, която би могла да бъде, дори ако това означава да премине граници, които никога не би искала дъщеря ѝ да претъпи.

Прекрачвам прага и Фон се сепва.

– Шшт. Аз съм, миличка – прошепвам, прикляквайки до нея. – Къде е майка ти?

Фон вдига глава; по бузите ѝ се стичат сълзи. Хлипанията ѝ стават по-силни, разтърсват цялото ѝ тяло, сякаш се мъчи да устои на поривите на невидима буря.

– Времето ми изтече – отвърща Фон.

Не я питам за какво говори. Вече знам. Чувам шум от стъпки и когато се обръщам, виждам Ник зад себе си; скръстила е ръце на гърдите си, а върху лицето ѝ се чете ужас.

– Направи го, за да ме спаси. – Гласът ѝ е дрезгав, сякаш е плакала, но е пресушила сълзите със силата на волята си. – Заела пари от Горст, за да ми купи лекарство.

– Ти умираше. – Фон бърше сърдито сълзите си. Поглежда ме. – Нямах избор.

– Имаше. Трябваше да ми кажеш. Нямах да ти позволя да подпишеш онзи договор.

Посягам към ръката на приятелката си и я стискам. Рабо-

тата е там, че отчаянието ни лишава от правилния избор в списъка с опциите ни. Ник го знае не по-зле от мен.

– Ще се предам вместо теб, Фони. Ясно ли е? – казва Ник. Върху лицето ѝ се е изписала тиха решителност, от която сърцето ми се свива.

– И какво ще стане тогава с мен? – пита Фон.

Иска ми се да не бях достатъчно голяма, за да не разбирах, че, предавайки се на мястото на Фон, майка ѝ я обрича на още по-лоша съдба. Никой във Феърскейп не иска още една уста за хранене. Единствените, които могат да си позволяват благотворителност, са прекалено алчни, за да си направят труда.

– Можеш ли да я вземеш при теб, Бри? – пита Ник. – Знаеш, че не бих те помолила, ако имах друг избор. Вземи я.

Поклащам глава. Искам да го направя, но ако мадам Вивиас открие Фон да живее заедно с нас в избата, последиците ще бъдат ужасни... и то не само за Джас и мен, но и за Фон.

– Все трябва да има някой друг.

– Няма никой и ти го знаеш – казва Ник, ала в думите ѝ няма жлъч, единствено примирение.

– Колко дължи?

Ник потръпва и извързва поглед.

– Прекалено много.

– Колко?

– Осем хиляди ракона.

Числото ме кара да потръпна. Това е сумата, която дължим на мадам Вивиас за два месеца, включително и всичките ѝ „глоби“. Не знам колко задигнах от съкровищницата на Горст тази нощ, но е напълно вероятно в торбата ми да има достатъчно пари, които да покрият този дълг.

Фон ме поглежда с големите очи, на които дължи името си*, умолявайки ме да я спася. Ако не го сторя, с Ник е свършено, а вероятно и с Фон. В най-добрия случай Фон ще свърши като прислужница на някоя богаташка. В най-лошия? Дори не си позволявам да помисля за най-лошия.

Ник искаше нещо по-добро за дъщеря си. Шанс за по-добър живот. Ако не платя на мадам Вивиас за този месец, ме

* Английската дума *fawn* означава *млада кошута*. – Б. пр.

очаква просто още от същото. Дългът ни е прекалено голям, животите ни – прекалено зависими от вещицата, при която бяхме принудени да останем, когато чичо Девлин умря. Съдържанието на тази торба не може да спаси Джас и мен, но може да спаси Фон и Ник.

Бръквам в торбата и изваждам две кесии.

– Вземете.

Очите на Ник се разширяват.

– Откъде ги имаш?

– Няма значение? Вземи ги.

С широко отворени очи и зяпнала уста, Ник надзърта в кесиите и поклаща глава.

– Бри, не можеш.

– Мога и ще го направя.

Ник се визира в мен в продължение на един дълъг миг и аз виждам как отчаянието се бори със страха ѝ за мен. Найсетне ме притегля в прегръдка, притискайки ме силно до гърдите си.

– Ще ти ги върна. Някога. Някак. Кълна се.

– Нищо не ми дължиш. – Измъквам се от прегръдката ѝ, копнееща да се прибере у дома и да се изкъпя. Да поспя. – Би сторила същото за мен и Джас, стига да можеше.

Сълзи изпълват очите ѝ, една се търкулва по бузата ѝ и размазва грима ѝ, докато се стича надолу. Благодарността ѝ бързо се превръща в загриженост, когато забелязва окървавената ми ръка.

– Какво е станало?

Стискам юмрук, за да скрия ранената си длан.

– Не е сериозно. Просто порязване.

– Просто порязване? Това е инфекция, която само чака да се случи. – Ник кима към спалнята си. – Ела с мен. Мога да помогна.

Знаейки, че няма да ме остави да си отида без съпротива, аз я последвам в малката стаичка, където има разнебитен скрин и леглото, което Ник дели с дъщеря си. Присядам на ръба му, а тя затваря вратата зад нас и се залавя да събере нужните съставки.

След това прикляква пред мен и намазва раната с мехлем.

– Получила си я, докато си вземала онези пари. – Не е въпрос, така че не си правя труда да излъжа. – Добре ли си?

Опитвам се да не мърдам, докато мехлемът попива в кожата ми. Плътта щипе, докато се затваря.

– Добре съм. Просто имам нужда да хапна и да подремна. Слисани тъмни очи се вдигат към моите.

– *Да подремнеш?* Бри, толкова си изтощена, че не съм сигурна дали и кома би могла да те ободри.

Засмивам се... или поне се опитвам. Прозвучава повече като жаловит хленч. *Толкова уморена.*

– Поредното плащане, което дължиш на леля ти?

– Утре. – Преглъщам мъчително при тази мисъл.

На седемнайсет години съм, но с тези темпове договорът, на който съм подчинена с магия, ще ме държи в дълг на мадам Вивиас до края на живота ми. Когато двете със сестра ми се продадохме в робство преди девет години, чичо Девлин току-що бе починал, а майка ни ни беше изоставила. Плащанията, които мадам Вивиас очакваше от нас, изглеждаха приемливи – и далеч за предпочитане пред несигурната съдба на сирачета – само че ние бяхме деца, които не разбираха от сложни лихви, нито от коварния капан на нейните глоби. Също както Фон не бе разбрала напълно договора, който бе подписала с Горст.

– И благодарение на нас – казва Ник, докато посяга за парче марля, – отново няма да имаш достатъчно пари.

– Струваше си – прошепвам в отговор.

Ник затваря очи.

– Светът е толкова несправедлив. – Невъзможно е Фон да ни чуе, освен ако не подслушва на вратата, ала въпреки това Ник понижава глас. – Имам приятел, който може да ти предложи работа.

Аз се намръщвам.

– Каква работа? – Нищо не може да ми спечели толкова пари, колкото са ми нужни. Нищо, освен... – Ако ще правя това, спокойно бих могла да работя за Крайтън Горст.

– Крайтън ще прибира половината от печалбата ти. – Ник превързва ръката ми и се усмихва тъжно. – Има феи, които плащат богато за компанията на красиви човеци и повече, ако се обвържеш с тях. Много повече, отколкото Крайтън би могъл да ти предложи.

– Феи? – поклащам глава аз.

По-скоро бих се забъркала с похотливите клиенти на Крайтън, отколкото да се отдам на някой елф. Някога предците ни вярвали, че феите са наши пазители. Преди да раздерат небето и да отворят порталите, феите идвали в този свят като духове – просто сенки или очертания между дърветата, приличащи на нещо живо.

Предците ни ги наричали ангели. Коленичили и се моле-ли ангелите да останат наблизко, да ги закрилят, да бъдат над болните им деца. Ала когато порталите се отворили и ангелите най-сетне дошли сред нас, изобщо не ни закриляли.

Защото феите не са ангели. Те са демони и дойдоха, за да ни експлоатират, да крадат бебета и да използват човешките същества като роби и добитък за разплод. Подмамиха хиляди да им отдадат живота си и да се бият в техните войни. Едва когато Магическата седморка от Елора, седмината най-могъщи магове на света, обединиха силите си, успяхме да защитим порталите от тях. Сега те могат да вземат човешки живот единствено ако е справедливо закупен или доброволно отдаден – магическа предпазна мярка, която феите имат стотици начини да заобикалят. В действителност тя закриля единствено богатите и влиятелните.

„По-добре от нищо“, казват мнозина, които подкрепят Седмината. „Все е някакво начало.“ Или, още по-лошо: „Ако хората не искат да бъдат продадени на феите, не бива да задлъжняват толкова“.

– Защо да плащат, когато биха могли да получат каквото поискат от всяка жена с помощта на магия? – питам аз Ник.

– Говори по-тихо! – Тя извива глава, за да се увери, че вратата зад нас все още е затворена. – Не всичко, което си чувала за тях, е вярно. А моят приятел може...

– За нищо на света. Ще намеря друг начин.

Ако има нещо, което знам, то е, че никога няма да имам доверие на феите.

– Тревожа се за теб – казва Ник. – На този свят единствената сила, която имаме, е нашата автономност. Недей да позволяваш на никого да те притисне до стената. Недей да позволяваш на отчаянието да взема решения вместо теб.

Както стана с Фон.

– Няма – обещавам, ала думата прозвучава кухо, сякаш и

гласът ми знае, че това е лъжа. Скъсвам се от работа, задигам всичко, което успея, и пак не е достатъчно.

Дори ако бях готова да продавам тялото си – а аз не съм – не искам да имам нищо общо с феите. Не ме интересува колко пари предлагат. В живота има по-важни неща от парите. По-важни дори от свободата... като например да се грижиш за двете си малки момичета, а не да ги изоставиш, за да избягаш с елфическия си любовник.

* * *

– Чувам те, момиче – казва мадам Вивиас в мига, в който ръката ми докосва бравата на мазето.

Затварям очи. Трябваше да вляза през вратата на избата. Минава полунощ и нямам енергия за каквато и задача да се кани да ми възложи. Обръщам се към нея, навела глава, и правя лек реверанс.

- Добър вечер, лельо Ви.
- Добър вечер. Утре е пълнолуние.
- Да, госпожо.
- Имаш ли парите, които ми дължиш?

Очите ми са приковани в ръката, подпряна на хълбока ѝ – върху всеки пръст искри пръстен. Всеки от тях е достатъчен, за да покрие плащането за този месец. Не вдигам глава – няма да ѝ доставя удоволствието да види страха в очите ми.

- Утре ще ги имам, госпожо.

Мълчи толкова дълго, че най-сетне се осмелявам да срещна погледа ѝ. Тя оправя масивните бижута, които блещукат около врата ѝ, и се мръщи насреща ми.

- Ако ги няма днес, каква е вероятността да ги имаш утре?

Не особено голяма. Но докато официално не стане прекалено късно, няма да го призная. Всеки път когато не успеем да платим месечната си вноска, срокът на договора ни се удължава, а размерът на сумата нараства. Порочен кръг, от който не можем да се измъкнем.

- Утре ще ви платя, госпожо.

– Абриела! – Пронизителен писък долита откъм стълбището и аз трябва да положа усилие, за да не потръпна при гласа на братовчедка ми Каси. – Роклите ми трябва да бъдат изпрани!

– В стаята ти има чисти рокли – отвъръщам. – Тази сутрин ги изгладих.

– Никоя от тях не става. Нямам какво да облека за вечерята утре.

– Стаята ми трябва да се изчисти – обажда се сестра ѝ Сте-ла, защото, недай си боже да свърша повече за едната раз-глежена братовчедка, отколкото за другата.

Мадам Ви повдига вежда и се обръща към мен.

– Нали ги чу, момиче. Залавяй се за работа.

Сънят ще трябва да почака още няколко часа. Разкърш-вам рамене и се отправям към стаите на братовчедките ми.